



## ואהביו כצאת השמש בגבורתו

אולי בשונה מציפייתנו, ואולי אפילו בניגוד לציפייתנו, במקום שיהיה כתוב: 'ואהביו - יהיו להם חיים שמחים', 'ואהביו - כל מה שיבקשו הם יקבלו', במקום זה כתוב: "ואהביו כצאת השמש בגבורתו, ותשקוט הארץ ארבעים שנה" (שופטים ה, לא). מי הם "ואהביו"? למי הכוונה? המלצת איש פשוט ללכת לגמרא במסכת שבת (פת, ב): "יתנו רבנן: הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים - עושים מאהבה ושמחים בייסורים". לא כתוב דברים, כתוב: "עושים מאהבה". ואולי הכי קשה, ואולי לא הכי קשה: "ושמחים בייסורים". עליהם הכתוב אומר: "ואהביו כצאת השמש בגבורתו". אומר הכתב סופר (בתשובות באבן העזר ובאורח חיים): אפשר ללמוד מהשמש, שהיא משרתת את רצון ה' בלי חשבונות. פוגעים בה או לא פוגעים בה, מוחאים לה כפיים או לא מוחאים, כותבים לה כתבה או לא כותבים, אין לה חשבונות. אנשי גוש קטיף, אנשי צפון השומרון, אנשי שדרות ואולי גם אנשי בקעת הירדן - שמחים בייסורים במוכן של מתחדשים. במיוחד ייסורי הנפש. בדור שלנו ייסורי הנפש מגיעים לטלטלות כאלה, שבני אדם כמעט יוצאים מדעתם. האם ייסורים משביחים אותי? רגע לפני כן... זה לא חובה שישביתו. בוודאי שלא לשלוח יד בנפשנו. כי עם כל הקושי, גם אם אני לא מכיר פתרון או מרפא, אם הייתי מאמין שהגורם הפנימי לייסורים זה לא חשבונות אלוקית למה קרה מה שקרה, אלא זה אלוקים שרוצה להצמיח את כוחותי - אני לא יודע איך, אני לא יודע מתי - אז הייסורים לא היו משביתים אותי. ויכול להיות שבהקשר הזה אני כן צריך לפעמים עזרה מקצועית, אבל היא לא יוצרת את הכוח, היא מסייעת ליכולת להשתחרר ממויקים. בפנים בפנים עמוק: "ואהביו כצאת השמש בגבורתו".

(מתוך דבריו של הרב אלישע לפרשת בשלח)



הרב אלישע היה עניו גדול, ראו את זה באיך שהיה נוהג עם אנשים, בדיבור שלו.

שקצ"ה נזכה לאמוץ מדמותו לחיים שלנו ונזכה לאמץ מהענווה שהייתה לו

לזכרו של הרב אלישע ויליציקי זצ"ל

